

Hírvivő

katolikus hetilap

XXIII. évf. 50 (1175) szám / 2024. december 8. / ára 50 dinár

Üdvöztőnk édesanyja,
| Mennyeknek megnyílt
kapuja,
Tengerjárók szép csillaga, |
Boldogságos Szűz Mária!

Légy segítség hű
népednek, | Az elesett
bűnösöknek,
Ki szülője Istenednek, |
Anyja lettél Teremtődnek.

Mert angyali köszöntésre
| Rádszállott az Úr
Szentlelke.
Ekkor lett az örök Ige
| Szűz méhednek szűz
gyümölcse.

Azért, édes Istenanyja, |
Légy bűnösök szószólója,
Botló lábunk támasztója, |
Üdvösségünk nyílt kapuja.

Adjunk hálát az Istennek, |
Atya, Fiú, Szentléleknek,
Három személy
Felségének, | Egymivoltú
Istenségnek.

Mária Adventje

Máriáról mindenképpen szót kell ejteni az adventi készületi időben, s nem is csak futólag, hanem elmerülve a vele történetekben.

Egy ember közülünk, egy asszony, akinek tiszta volt a lelke, nyitott a szíve, s méltó arra, hogy Isten tervében az emberek üdvösségét illetően ilyen fontos szerepet vállaljon. Egészen biztos, hogy Loyolai Szent Ignácot is megihlette az ő élete, személyisége, amikor az Úrnak felajánlja a szabadságát, az akaratát, értelmét és mindenét. Valóban, Mária mindent odaadott az Istennek, s mindenben teljesítette akaratát, mégpedig a legnagyobb alázattal és hittel. Senki sem mondhatja, hogy nagyobb példaképe van, mint éppen a Boldogságos Szűz Mária. Szeplőtelenül fogantatott, szűzen született. Oly sokan csodálkoznak ezen, és nem kevesen kételkednek is ebben. Magam is sokszor elgondolkodom ezen, de még inkább azon, hogy az emberek miért olyan kishitűek. Még a hívő emberek is kételyekkel telve, holott a világ teremtését elfogadják, de ami Máriával történt, arra kételkedve tekintenek. Pedig Mindenhatónak nevezzük az Istent. Igen, mert a születés közelebb áll az emberhez, s ennek titkát és folyamatát jobban ismerjük. Isten kivételt tett. Mária minden csodák embere. Istennek semmi sem lehetetlen, s ezt már rokona Erzsébet esetében is bizonyította. Máriánál még tovább megy. S noha nagy dolgot művelt vele a Hatalmas, nem volt nagyobb annál, mint Krisztus feltámadása. Isten, egyszerűen nem ahhoz igazodik, ami nekünk elfogadható, ami nem haladja meg a képzeletünket. Ami igazán fontos a hívő ember számára, hogy hite legyen, s az bőségen teremjen. Mária a legcsodálatosabb példája a hitnek, s a hite oly szépen kivirágzott, hogy méhének gyümölcse lett a mi Megváltónk. Milyen csoda, milyen áldás. Isten nagyvonalúsága felülmúlhatatlan.

Egy gyermeket méhében hordozó anya vigyáz arra, hogyan viselkedik. Vigyáz, félti a magzatot. Mária is ilyen volt. Életének sok szép vonása van, még a gyermek Jézus megszületése előtt.

Nekem most az jut eszembe, mint kérdés is felmerül, hogy vajon mi mennyire éljük át azt az igazságot, hogy a szentáldozás által, mi magunk is hordozzuk Krisztust. Talán nem mindig jut eszünkbe eléggé, olykor úgy viselkedünk, mint akik nem vigyáznak a bennük lakozó nagy valóságra, méltóságra. S akkor majd megszületik Jézus. Anyja Mária, József a Fiú nevelőapja, Máriának házastársa, egy különös házasságban. A harmónia, szeretet és béke nem hiányzott. Azt a kérdést teszem fel most, hogy vajon gondolunk-e arra: Általunk is meg kell születnie Jézusnak, Máriához hasonlóan nekünk is a világnak kell Őt ajándékoznia. Vajon hogyan történhetik mindez meg? Mária is ezt kérdezte az Angyaltól. A Szentlélek erejében. A Szentlélek bennünk is működik, jóra, igazra és krisztusira ösztönöz. A jócselekedetek hadát kell megszülnünk, hogy más legyen a világ. Ez a dolgunk, feladatunk a világban. Jónak lenni, jót teremni. Jó fa, jó gyümölcsöt terem.

Imádkozunk buzgón, hogy legyen bennünk minél több abból a jóságból, amit oda tudunk ajándékozni. Szegények, elesettek, árvák és betegek érintése és segítése felér a legmagasztosabb cselekedettel. Bennük Krisztus él, aranykehely nélkül. Jutalmunk talán most még csak egy szép hópehely lesz, mely arcunkra hull. Majd elolvad, de a minden-ség Ura örökre emlékezni fog erre a kis hópehelyre.

DOBÓ Tibor

Imádjuk Istent és szolgáljuk felebarátainkat

Imádkozni és szeretni, íme, ez az éberség. Amikor az egyház imádja Istent és szolgálja a felebarátot, nem az éjszakában él. Bár fáradt és megpróbált, az Úr felé halad. Fohászkodjunk hozzá: Jöjj el, Urunk Jézus, szükségünk van rád. Jöjj közel hozzánk. Te vagy a világosság: ébressz fel minket a középszerűség álmából, ébressz fel minket a közöny sötétségéből.

„Jöjj el, Urunk Jézus, tedd éberré szívünket, amely most figyelmetlen, szétszórta: éreztesd velünk az imádság iránti vágyat és a szeretet szükségességét!”

Ferenc pápa

Hírvivő előfizetés változatlan áron!

Plébániák részére: 1250 dinár fél évre,
legalább 5 újság rendelése esetén.

Magánszemélyeknek: 1800 dinár fél évre,
a postaköltséggel együtt.

AJÁNDÉK AZ OLVASÓKNAK

A 2025-ös év első lapszámában a Hírvivő kivágható színes szentképekkel ajándékozza meg az Olvasókat.

Simon András munkája

„Az elcsendesedés és a mértékletesség – a szavakban, a dolgok, a tömegtájékoztatási eszközök és a közösségi média használatában – nem csupán választható „jócselekedetek” vagy erények, hanem a keresztény élet lényegi összetevői.”

/Ferenc pápa/

Két belvárosi helyszín négy, sorsszerűen egybefonódó történettel

A rendezvények csendes „zajlását” *enyészet* havának második csütörtökjén (november 14-én) követhettem élőben Budapest belvárosában. Egyet a Józsa Judit Galériában, háromat pedig az S4-ben, a Háló Közösségi és Kulturális Központban.

A „közönséges (dél)vidéki halandóktól” persze, továbbra is (és változatlanul!) fényévnyi távolságban vannak ezek a helyek, s bármennyire is *törekszik* a hírlapíró krónikás, nagy valószínűséggel sokan személyesen sohasem fogják bármelyiket is felkeresni ezek közül. Akkor meg mi értelme minderről szólni? – kérdezik tőlem újra, meg újra vállrándítással elegy kézlegyintéssel többen is. Nos, talán pont emiatt! A szemlélek okán, hiszen szerte a nagyvilágban egyre traumatizáltabb milióben élünk. Körülmények és „belülmények” között hánykolódva! S bizony nem könnyű megtalálni azt az egyensúlyt, melynek révén akár még cselekvésre is marad kellő fizikai és szellemi erőnk. Ezen *helyszínelések* voltaképpen nemcsak kulturális híradások, de kölcsönbe kapott „puskák” és „muníciók” is egyúttal. Egy lüktető világáros kisközösségeinek mindennapjaiból.

Háló Közösségi és Kulturális Központ - S4 (Kolta Galéria, 15 óra)

„Mit látsz a tükörben, Magyarország?” munkacímű közösségépítő beszélgetés részesei lehettünk, melynek vendégei *Szöllősi Györgyi* szerkesztő-műsorvezető, *Várszegi Asztrik* nyugalmazott pannonhalmi főpap és *Kovács András Péter* humorista voltak. A program során válaszok kerestettek (de érkeztek is végül!) a meghívott közéleti személyek, illetve az alkalomra egybesereglett publikum által megfogalmazott személyes és társadalmi morális dilemmákra. Mindeközben a *Szemlélek* magazin 10 éves születésnapjára megjelent „A közelség örömhíre – 100 idézet és 10 publicisztika a *Szemlélek* első évtizedéből” című kötetébe is belelapozhattunk.

Háló Közösségi és Kulturális Központ - S4 (Aszalós terem, 15 óra)

Utry Attila magyar ortodox keresztény (vers, elbeszélés, novella, regény, esszé, tankönyv, librettó és forgatókönyv), *Szabó Lőrinc-díjas* író, költő, szerkesztő, irodalom és kultúraszervező, tanár 1949-ben született Miskolcon. Ezúttal – a Kráter Könyvkiadó és a Magyar Művelődési Társaság közös szervezésében, a szerző legújabb könyvének, a *Ragozinka – legenda és valóság* című kisregény bemutatójára kaptunk meghívót a közösségi platformon keresztül. S hogy a száraz, lexikális adatokon kívül mit is illik tudni az íróról? Mondjuk, az alábbiakat mindenképp: „*Korábbi tizennégy könyve minden esetben más-más műnemben, műfajban íródtak, de a feldolgozott témák közel azonosak. A kultúra, kommunikáció, közösség fogalma, összefüggései. A keresztény egység jellemzői, akadályai. Bűnök, bűnhődések, Istengyilkossági kísérletek, megtérések bizonyalmái. Jók és gonoszok – a regényben: a rogozinkai*

kreatív kisebbség és a proxy-módon irányított szodomita Káinisták – küzdelmének eredménye. Évezredes problémák megoldására vonatkozó drámák tanulságai.”

Józsa Judit Galéria (18 óra)

A *Kovács Nóri Baráti Klub*est minden hónap második csütörtökén kerül megrendezésre Budapest szívében, a Városház utca 1. alatt. *Kovács Nóri*, Magyar Kultúráért díjas énekes novemberi vendége *Vesztergám Miklós* tárogatóművész volt. A *Halkan felsír a tárogató* névvel felruházott koncerten énekek és versek, illetve a hivatalosan is *hungaricum*-nak számító tárogató felsőhájtó muzsika hangjai fonódtak egybe. Évszázadokat átívelő dallamon keresztül barangolhattunk a zenetörténelemben. Végül visszakanyarodtunk a kiindulópontig. „*Elindultam szép hazámból...*”

Háló Közösségi és Kulturális Központ - S4 (Kolta Galéria, 18 óra)

Az elsüllyesztett falu (Bözödújfalú 1990-2024). Fotókiállítás megnyitó. A fényképeket *Bálint Zsigmond* marosvásárhelyi születésű (1937) fotóművész készítette. A tárlat jelen esztendő december 20-ig lesz megtekinthető. Munkanapokon 14 és 18 óra között, valamint a *Háló* esti programja előtt és után. Témája? A kisember a Teremtője elleni felfuvalkodottságának „szeletkéje”, negyven-egynéhány fekete-fehér nagyképen megörökítve. Erdély szívéből... A terem túlsó, szó szerint félreeső szegletében lévő két utolsó alkotói fotó már színes. Rajtuk a remény koloritjával, illetve az össze- és együvé tartozás jelképeivel is. Érdemes felkeresni. Mármost a tárlat egészét! S snitterl-snitterre átérzeni az elénk tárt tények attribútumait. Tágra zárt szemekkel. A kiállítási anyaghoz a tárlat létrehívói *Lászlóffy Csaba (1939-2015)* József Attila-díjas erdélyi magyar költő, író, műfordító, esszéista idevágó gondolatait választották.

„*Sem a halottak, sem a kibujdosottak / nem tértek vissza, az üldözött nép pedig / sokkal többet szenvedett, / semhogy megbocsáthatnak azoknak, / akik végzetüket okozták.*”

Fényképgalériánk a nevezett tárlaton látható művészfotókat méltatja.

MARTINEK Imre

Csapatkihívás – mert jót tenni jó!

A Tóthfaluban megtartott Hittanverseny és Hittanos nap keretében a versenyzők beszámoltak egy vállalkozásról, amiben részt vettek, és ami lehetett templom körüli munka, takarítás, betegek, idősek, rászorulók meglátogatása, vagy ezekhez hasonló szeretetszolgálat. A beszámolóhoz kivetíthető prezentációt vagy videót is kellett készíteni, a csapat tagjai pedig kiálltak

a színpadra, a zsűri és a szurkolók elé, és elmondták, miről is szólt valójában az ő „kihívásuk”. A Hírvivő hasábjain a zsűri értékelése alapján az elkövetkező lapszámainkban a legjobban teljesítő hat plébánia csapatának – Zenta, Csantavér, Topolya, Péterréve, Tornyos, Szenttamás – tevékenységébe nyerhetnek betekintést prezentációikból készült képes összefoglalóban.

Kéz a Kézben - a zentai Kis Szent Teréz Plébánia hittanosai

1. Dicsértessék a Jézus Krisztust! Mi a zentai Kis Szent Teréz Plébánia hittanosai vagyunk. A „Kéz a Kézben” Értelmi Fogyatékosok és Segítők Civil Szervezetét látogattuk meg, ahol a sérült emberekkel gyöngyből karkötőket készítettünk. Először nem tudtuk elképzelni, hogy milyen is lesz, de visszagondolva rá egy nagyon jó emlék.

„összetartozás”

2. Az volt benne a nehéz, hogy mindenki együtt legyen egy helyen. Első meglátásra nagyon izgultunk, hogy mi lesz ott és hogy milyen boldogságot váltanak majd ki.

„gyöngyfűzés”

3. Nagyon gördülékenyen ment a gyöngyfűzés és kacagva hasonlították össze a szebbnél szebb karkötőket. Vidáman kérdezték egymástól, hogy neki milyen lett a barátság karkötője. Azt, hogy meglátogattunk őket egy öleléssel köszönték meg.

„sikerült”

4. Az eredménye az lett, hogy egy jó élményt szereztünk magunknak és nekik is. Megtanultunk összedolgozni a sérült emberekkel.

„boldogság”

5. Örömet az adott, hogy együtt tudtunk karkötőket készíteni a sérültekkel, ők is örültek és mi is. Sorra várták tőlünk az öleléseket, és a biztató szavakat. Szebbnél szebb karkötőket mutattak nekünk, és megtudtuk, hogy bennük több szeretet van, mint bárki másban.

„vidámak vagyunk”

6. Abban fejlődöttünk, hogy elfogadjuk a sérült embereket, és hogy más emberekkel is boldogok legyünk.

„közös öröm”

Idősek látogatása és szolgálat a szentmisén – a tornyosi Magyarok Nagyasszonya Plébánia csapata

A csapatkihívás keretein belül meglátogattunk egyedül élő/özvegy nyugdíjasokat a faluban és vittünk nekik egy szerény ajándékot, hogy ezzel egy kis örömet okozunk nekik.

Készülődés az idősek látogatására

Muffin sütés közben nagyon jó volt a hangulat, mert tudtuk, hogy ezzel örömet szerzünk majd az időseknek, és a közös munkát is élveztük.

Évike néivel

Nagyon megörültek a süteménynek, amit vittünk, láttuk, hogy meglepődtek azon, hogy mi készítettük. Falatozás közben elbeszélgettünk velük a gyerekkorukról, az iskoláról és egyebekről. Láttuk, hogy nem könnyű az életük egyedül.

Terike néivel

Évike néni 83 éves, sajnos még a lányát is elveszítette az unokája pedig külföldön él. Terike néni a szüleivel élt, mivel betegsége miatt hazaküldték a zárdából. Amióta meghaltak a szülők, egyedül van.

Zsófi és Adél viszik a lobogót a búcsúi szentmisén és ezen kívül Emma és Anna szokott vetíteni a miséken.

Az idősekkel való beszélgetésen kívül segítettünk a szentmisén is, illetve a templom búcsúján a körmenetnél énekelünk, lobogót vittünk, vetítettük az énekeket.

Köszönjük a figyelmet ☺
Készítették:
Zsófi, Adél, Emma és Anna

Azt a tapasztalatot szereztük, hogy jó érzés volt nekik örömet szerezni és jó móka volt a közös sütés. Elhatároztuk, hogy adventi időben is meglátogatjuk őket.

Ferenc pápa üzenete:

„Kérem Jézus Krisztust, adja meg, hogy az ő Szentséges Szívéből továbbra is élő víz fakadjon, ami meggyógyítja az általunk okozott sebeket, megerősíti a mások szeretetére és szolgálatára való képességünket, és arra ösztönöz bennünket, hogy egy igazságos, szolidáris és testvéri világ felé haladjunk.”

Egy falusi pap naplójából

Talán mondhatom azt, hogy **Utasi Jenő** atyát nem kell külön bemutatnom. Alázatos munkája széles körben ismert, közösségének szeretettel sugárzó mosollyal viseli gondját. Október 26-án hálaadó szentmise keretében az ő 75. születésnapját ünnepeltük a tótfalusi Munkás Szent József templomban.

A derűs őszi délutánon a tótfalusi hívek és minden olyan személy, aki életét Jenő atya megérintette, örömmel érkezett meg a templomba. A Csillagok gyermekzenekar izgalma érezhető volt: csillogó szemmel mondták, hogy most Jenő atyának énekelnek. Énekük tanúbizonyságot tett arról, mekkora mozgató erő a szeretet. A szentmisét **Nagy Józsi atya** prédikációja tette szebbé, amelyben mesélt Jenő atyához fűződő régi barátságokról és az együtt megélt nehéz időről. Visszaemlékezett a tótfalusi templom építésére, a kezdeti nehézségek leküzdésére. Kihangsúlyozta Jenő atya Istenbe vetett bizalmát, hiszen hitt abban, hogy egy kis falu igenis meg tud tölteni egy nap templomot. Ahogyan körbe néztem magam körül és láttam a hívekkel teli padokat, megtapasztalhattam Jenő atya reményeinek beigazolódását.

A meghitt szentmisét vacsora követte az oromi kultúrotthonban, melyet az atya tudta nélkül, kedves meglepetésként szerveztek. Elsőként **Makray Katalin** köszöntötte Jenő atyát, visszaemlékezve régi barátságuk szép pillanataira. Majd következett az est nagy meglepetése, az *Egy falusi pap naplójából...* című könyv átadása. A kötet Jenő atya 75. születésnapja alkalmából készült és a 2003-2018 között a *Hírívő* katolikus napilapban *Egy falusi pap naplójából* címmel megjelent írásokat tartalmazza. „Akkor most lebuhtam, hogy én vagyok a falusi pap” viccelt Jenő atya. Örömmel és tőle megszokott szerénységgel fogadta, bár nevetve jegyezte meg, hogy kissé túl nagy orrot és túl kevés haját rajzoltak a könyv borítóján szereplő papnak. Megható volt látni, ahogy jelenlévők könnyes szemmel, de mosolyogva egyenként köszöntötték őt.

Örömmel töltött el, hogy én is részt vehettem ezen a szép eseményen, hisz tudom, Jenő atya mennyit tesz az egyház-közösségért. Mindenki előtt szélesre tárja nem csak temploma, de plébániája ajtaját is. Tótfalu az atya vezetésével helyet ad különféle sporteseményeknek, lelki gyakorlatoknak, találkozóknak és gyermek táboroknak. Nekem is egy ilyen tábor, név szerint a Jézus Barát Gyalogtúra alatt volt alkalmam megtapasztalni Jenő atya vendégszeretét. Két alkalommal is otthont adott a tábornak, annak több száz táborozójának. Szó szerint Isten házába fogadta őket, amikor egy viharos éjszakán a gyerekek az ázott sátrakból a templom melegébe futhattak. Most is megmosolyogtat, mekkora élmény volt nekik a templomban, Isten gondviselésében aludni. A gyerekekhez hasonlóan, Jenő atya is hisz Isten gondviselő szeretetében. Mer remélni, tervezni, megvalósítani, bízva abban, hogy Isten segítségével nincs lehetetlen. Ahogy könyve hátoldalán írja: „Papként küldetésem és feladatam, ahogy egykor Suenens bíboros

mondta: »Legyek a remény embere«, nem saját erőmre alapozva, hanem Isten kegyelmére, a Szentlélek éltető erejére.”

HORVÁTH Zsuzsanna

Utasi Jenő tótfalusi plébános 75. születésnapjára készült kötet, a 2003-2018 között, a *Hírívő* katolikus hetilapban *Egy falusi pap naplójából* címmel megjelent írásokat tartalmazza. A gyűjteményes kiadvány kereskedelmi forgalomba nem kerül. A kiadó adomány formájában teszi hozzáférhetővé, a tótfalusi templom felújításának javára.

A 300 példányban készült kötet eszmei értéke 5.000 ft vagy 1500 dinár, kapható a tótfalusi plébánián és megrendelhető a kiadónál, a keskenyut@magecon.hu címen.

A PAULINUM ÉLETÉBŐL

A Pro Musica koncertjén

Szerdán, november 27-én a paulinisták meghallgatták a Pro Musica Kamarakórus női karának évzáró műsorát. A műsor elején a karmester, egyben a kórus elnöke, **Csikós Krisztina** mondott ünnepi beszédet. Megosztotta a jelenlévőkkel a kórus történetét, megemlítette azt is, hogy segédkarnagyként kezdte munkásságát **ft. Paskó Csaba** mellett, aki a Paulinum egyik zenetanára. Később átvette a kórus vezetését, és 2019-ben annak átszervezésére került sor. Az addig vegyes karként működő Pro Musica átszerveződött női kórusává.

Később bővült a tagok száma, és jelenleg tizenkilencen vannak, köztük középiskolások, egyetemisták és idősebbek. Büszkén mondhatom, hogy két tanárnőnk, **Dulić Ibolya** és **Nataša Kostadinović** is a kórus oszlopos tagja.

A koncerten egyebek mellett felcsendült Marko Tajčević *Dodolske pesme* című műve, Javier Busto *Laudate Dominum* című egyházi éneke, valamint Balázs Árpád: *Táncnótája* is. Elutazhattunk a 70-es évekbe is Beverly Ross és Julius Dixon szerzeményével, a *Lollipop* és az ABBA együttes slágereivel. Hallhatunk továbbá ikonikus filmekben játszó zenéket is, például az egyik Bud Spencer–Terrence Hill film dala, az *Il Coro Dei Pompieri* is lejátszásra került. Viszont ez nem jöhetett volna létre a kiváló instrumentális aláfestés nélkül.

Ebben közreműködött **Bíró Viola** zongorán, **Szücs Dávid** basszusgitáron, **Molnár Ákos** gitáron, **Begovity Dávid** és **Gajdos Balázs** pedig ütőhangszereken. Nekem szívem szerint nagyon tetszett a koncert, meghozta a kellő lelki energiát számomra a hét további részéhez, és jó érzéssel töltött el, hogy meghallgattam ezen ikonikus dalokat.

STEINER Arnold

Lisieux-i Szent Teréz felajánló imája

Istenem! Felajánlom neked a mai nap minden cselekvését a szándékokért és Jézus Szent Szívének dicsőségére.

Vágyom arra, hogy minden szívverésem, gondolatom, a legkisebb munkám is megszentelődjön azáltal, hogy egyesül az Ő végtelen érdemeivel, és kívánom, hogy jóvátegyem bűneimet az Ő irgalmas szeretetének tűzhelyébe dobván őket.

Istenem! Kérem magam számára és azok számára, akik kedvesek nekem: a kegyelmet, hogy tökéletesen teljesítsük szent akaratodat, Irántad való szeretetből fogadjuk el e mulandó élet örömeit és szomorúságait, hogy majd egy napon mindnyájan együtt lehessünk a mennyben mindörökre.

Ámen.

150 ÉS 50 ÉVES JUBILEUM

A Miasszonyunkról Nevezett Bácskai Nővérek Társulata idén ünnepli azt, hogy jogi elődje, a Kalocsai Szegény Iskolanővérek 150 évvel ezelőtt, 1874-ben telepedtek le Szabadkára, és kezdték meg működésüket a mai Jovan Jovanović Zmaj Általános Iskola épületében, melyet az akkori kalocsai érsek és a szabadkai hívek építettek számukra, hogy a szegény sorsban élő gyermekeket ingyen tanítsák és neveljék. A nővérek tanítottak számukra minden tantárgyat hét éves koruktól akár a tanítóképző főiskola végéig is.

Ezt a jubileumi eseményt a Társulat anyaháza, a Marianum mellett lévő Kisboldogasszony plébániatemplomban is megünneplék a nővérek a hívekkel együtt, ugyanis a nővérek 50 éve szolgálnak ebben a templomban, ezen a plébánián, az itteni hívek körében. A plébános, **ft. mr. Balcsák Szilárd** atya a szentbeszédében a nővérek

működését is méltatta, valamint a gyermekkori személyes élményeit is elmesélte egy-egy tisztelendő nővérrel kapcsolatban.

A nővérek a szentmise után rövid prezentációval és előadással ismertették a közösség több mint másfél évszázados jelenlétét és működését itt Bácskában.

A hívek nagy örömmel csatlakoztak az ünnepléshez. Süteményeket készítettek, amit azután ők maguk és a bérmezők, valamint más hittanosok kínáltak a szentmisén jelenlévőknek mise utáni agapéként.

A plébános golyóstollat készíttetett az ötven éves évforduló alkalmából, a nővérek pedig a kápolnájuk oltárképét, Gyümölcsoltó Boldogasszonyt ábrázoló képet osztogattak a másfél évszázados működés alkalmából.

KOVÁCS M. Hermina nővér

Szűzanyához fűződő dogmák és művészeti ábrázolások

Októberben, a nővérek számára megtartott lelkinapra **Vicsek M. Lívia tisztelendő anyja**, a Miasszonyunkról Nevezett Bácskai Nővérek Társulatának főelőjárója, **Morvai Matild hittanárt** hívta meg előadónak, aki ügyvédként és bíróként dolgozott, majd abban fáradozott, hogy az adai hittanosokat Istenhez elvezesse, megismertesse és megtapasztaltassa velük a templomuk titulusát is viselő Szentháromság végtelen és tökéletes szeretetét. Jelenleg is ezt teszi az adai templom plébániái hittanján.

A nővéreknek tartott két előadásában a Szűzanyához fűződő dogmák és művészeti ábrázolások által hozta őket közelebb Jézus Krisztushoz, a Megváltóhoz, és az ő édesanyjához, valamennyiünk Égi édesanyjához.

Velős ismeretekkel közelítette meg az Istenszülő dogmáról szóló Bibliái alapot, a keresztény hagyományt, a Hiszekegyet és a Kr. u. 431-ben tartott Efezusi zsinat határozatát. Elmondta a Lateráni részleges szinodus határozatát a Mindenkor Szűz hittételről a bibliái alappal és

a keresztény hagyománnyal együtt, valamint Antiochiai Szent Ignác mondatát: „Mária örök szüzessége (akár Jézus feltámadása) az Isten által véghezvitt csodák közé tartozik.”

Taglalta a Szeplőtelen Fogantatás dogmáját, melyet IX. Piusz pápa hirdetett ki 1854. december 8-án az Ineffabilis Deus kezdetű bullájában.

A Mennybe felvett hittételt is kifejtette, melyet XII. Piusz pápa hirdetett ki 1950-ben.

Mélyreható gondolatokkal mutatta be továbbá a Szűzanya ábrázolását a keresztény középkori egyházművészetben. Andrej Rubljov: Angyali üdvözlés ikonját és Michelangelo Buonarroti: Pietà márvány szobrát.

A szentgyónási lehetőséget **ft. Szungyi Károly adai esperesplébános** biztosította, valamint a szentmisét is ő mutatta be a nővérek szándékára.

KOVÁCS M. Hermina nővér

házas hétvége

Az együttműködés

A zentai Házas Hétvégés közösség november 17-én megtartotta havi találkozóját. Nem túl sokan, de annál lelkesebben voltunk jelen, néhány pár és egy özvegy. Házigazdánk, **Dávid atya** is meglátogatott bennünket rövid időre, mivel később miséznie kellett. A témára már előzőleg **Pásztor Bélát és Rozikát** kértük fel, akik ezt örömmel elvállalták. Szokásukhoz híven alaposan kidolgozott és mély bevezetővel ajándékoztak meg bennünket, melynek a címe „Az együttműködés” volt. Bibliái, Ó- és Újszövetségi idézetekkel színezve fejtették ki, hogy a Szentírásban nagyon sok helyen előfordul eme fogalom. A Teremtő már kezdetkor együttműködésre hívta az embert: „Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a földet! Hajtsátok azt uralmatok alá, és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és minden állaton, amely mozog a földön!” (Ter 1,28). Ez a hívás megtalálható az Ósátyáknál, Mózesnél, szinte minden prófétánál, valamint az Újszövetségben is. Gondoljunk csak Mária igenjére. Sajnos sokszor előfordult, hogy az ember nem fogadta el a meghívást, nem akart együttműködni, szomorú példa erre a bűnbeesés története, stb.

Az együttműködés köztünk emberek között, férj-feleség, pap-hívek, szülők-gyermekek, stb. is jelen van. Ha arra gondolunk, hogy Jézus ezért imádkozott az utolsó vacsorán:

A HÁZAS HÉTVÉGE HÍREI

„Legyenek mindnyájan egyek”, akkor nagyon fontos dolog, az örök boldogságunk múlik rajta.

Béla és Rozika személyes példákon fejtették ki a köztük levő egység területeit: az imában, a családban, a munkában, kikapcsolódásban, stb.

A dialógus kérdés így szólt: HÉM, ha a veled/környezetemmel való együttműködésre gondolok?

A bevezetőben elhangzott az Úrral való egység imája is:

Ó, Imádot Jézusom!
Lábunk együtt járjon,
kezünk együtt gyűjtsön,
szívünk együtt dobbanjon,
bensőnk együtt érezzen,
elménk gondolata egy legyen,
fülünk együtt figyeljen a csöndességre,
szemünk egymásba nézzen
és tekintetünk összeforrjon,
ajkunk együtt könyörögjön
az Örök Atyához irgalomért! Ámen.

A hirdetések után elimádkoztunk egy tized rózsafüzért, majd Erzsikét köszöntve szerény agapéval zártuk a találkozót.

PÁSZTOR Béla és Ilonka

Döntés a szeretet mellett

A temerini plébánián Házas Hétvége találkozó volt november 17-én. Tizenegy házaspár jött el. A tiszakálmánfalvi és az újvidéki párokat még a ködös időjárás sem tudta eltántorítani, hogy Temerinbe utazzanak. Érezhető volt, hogy fontosak és értékesek vagyunk egymásnak.

Szöllősi Tibor atya és a területi felelős házaspár, **Csorba Karola és Dani**, nagy örömmel fogadott bennünket, és kívánság szerint kávéval. A HÉM (hogyan érzem magam) körben elmondhattuk miért vagyunk hálásak és miben kérjük Isten segítségét. Ily módon egymást is imáinkba tudjuk foglalni.

A találkozó témája „döntés a szeretet mellett” volt, amit a területi felelősök, a Csorba házaspár buzgón és lelkiismeretesen, a saját élettapasztalataival, példaként igyekezett átadni a jelenlévőknek. Megható volt, ahogy a házaspárok „gyöngyfűzésésként” megosztották nyíltan a közösséggel a tapasztalataikat, miként gyakorolják a szeretet mellett döntést nap, mint nap.

Tibor atya áldása után maradtunk még egy ideig, egymást megvendégnél. Lelkileg feltöltődve tértünk haza, hogy Isten segítségével továbbra is tudjunk a szeretet mellett dönteni!

Legközelebbi találkozó december 8-án lesz.
PÁPISTA Ilona és Sándor

EVANGELIUM VITAE

II. János Pál pápa enciklikája a püspököknek, a papoknak és diákonosoknak, szerzeteseknek és szerzetesnőknek, a laikus krisztushívőknek és minden jóakarátú embernek az emberi élet sérthetlenségéről

1995. március 25.

Ezenfölül Krisztus vére azt is kinyilatkoztatja az embernek, hogy nagysága, azaz hitvátsa abban áll, hogy *őszintén ajándékozza el önmagát*. Mivel pedig Krisztus vére mint az élet ajándéka ontatott ki, többé már nem a halál, a testvérektől való végleges elszakadás jele, hanem egy olyan közösség eszköze, mely az élet gazdagságát jelenti mindenkinek. Aki az Eucharisztia szentségében issza ezt a vért és megmarad Jézusban, az Ő szeretetének és életajándékozásának erőterébe kerül, hogy beteljesítse azt a szeretetre szólító eredeti hívást, mely minden embernek szól.

Krisztus véréből merítik az összes emberek az erőt, hogy az élet oldalára álljanak. Éppen ez a vér a remény legerősebb indítéka, sőt az abszolút biztonság alapja arra, hogy

Isten terve szerint a győzelem az életé lesz. „Többé nem lesz halál, hangzik a hatalmas szó a mennyi Jeruzsálemben Isten trónusából”. Szent Pál pedig arról biztosít, hogy a bűn fölötti győzelem annak a halál fölötti végleges győzelemnek jele és elővételezése, amely akkor történik, amikor „beteljesedik az Írás szava: a halált elnyelte a győzelem. Halál, hol a te győzelmed? Halál, hol a te fullánkod?”

Valóban, ennek a győzelemnek előjelei nem hiányoznak a mi társadalmunkban és kultúránkban sem, melyekre egyébként annyira rányomja bélyegét a „halál kultúrája”. Egyoldalú volna tehát a kép és terméketlen bátortalanúság vehetne rajtunk erőt, ha az életet fenyegető veszedelmek felsorolásához nem kapcsolnánk azoknak a pozitív jelek bemutatását, melyek az emberiség jelen helyzetében tapasztalhatók.

Sajnos, e pozitív jelek gyakran nehezen mutatkoznak meg s válnak ismertté a nyilvánosság előtt, talán azért is, mert a tömegkommunikációs eszközöknél nem találunk megfelelő figyelemre. De mennyi kezdeményezés történt és történik a védtelen és gyengébb

személyek megsegítésére és támogatására a keresztény közösségekben és a polgári társadalomban közösségi, nemzeti és nemzetközi szinten, egyesek, csoportok, mozgalmak és különböző szervezetek által! Sok házaspár van még, akik nagylelkű felelősséggel úgy tudják fogadni a gyermekeket, mint „a házasság legdrágább ajándékát.” Vannak családok, ahol az élet mindennapos szolgálatán túl meg tudnak nyílni elhagyott kisgyermek, nehezen nevelhető gyermekek és ifjak, fogyatékos személyek, egyedül maradt öregek befogadására. Nem kevés *életsegítő központot* vagy hasonló intézményt alapítottak személyek és csoportok, akik csodálatra méltó odaadással és áldozattal nyújtanak erkölcsi és anyagi segítséget a nehéz helyzetben lévő anyáknak, akiket megkísért az abortusz lehetősége. Egyre több az olyan *önkéntes csoport*, mely arra szenteli magát, hogy befogadja a család nélkül maradtakat, a nehéz helyzetbe kerülteket és azokat, akik segítő környezetre szorulnak, hogy önpusztító szokásaiktól megszabadulhassanak, s újra megtalálják az élet értelmét.

Megjelent Gájer László Mintázatok – Vázlatok Egyházam jövőjéről és lehetőségeiről című kötete

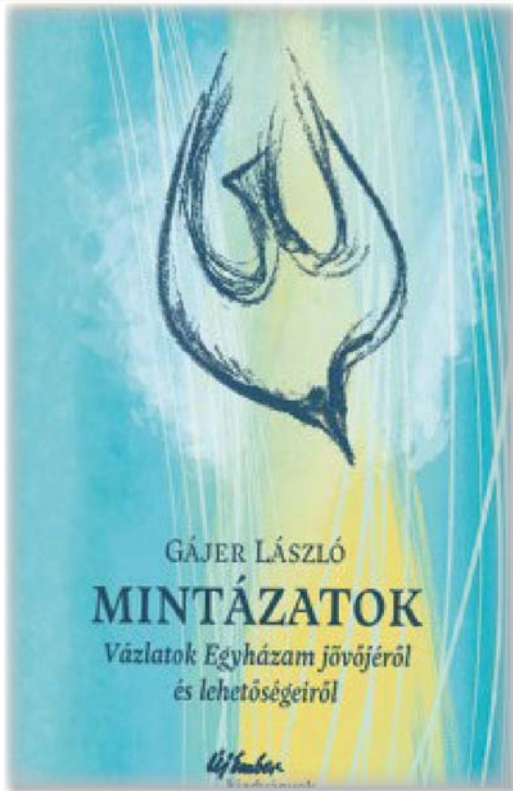
Gájer László egyetemi tanár, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karának professzora ebben a kötetben a Katolikus Egyház helyzetét veszi górcső alá. Egyrészt elhelyezi a mai világban, másrészt azt is elemzi, milyen lehetőségei vannak az Egyháznak, és milyen kérdésekben kell irányt mutatnia. A szöveg iránya sokat sejtet, hiszen a válságtól jutunk el végül az imáig.

„Felesleges lenne hosszasan taglalni a tüneteket annak belátásához, hogy valami nincs rendben körülöttünk. A válság érzete vesz körül bennünket, és néha olyan érzésünk támad, mintha egyenesen megbolondult volna a világ. Nehéz erkölcsi viszonyítási pontokat és kapaszkodókat találunk, megfigyeltünk, akiket tekintélyként tisztelhetnénk. Úgy tűnik, ma még inkább igaz az, amit a krízisről szóló könyvében Hamvas Béla írt 1937-ben: »E válság az, ami egy későbbi kornak a mai időről azt fogja elmondani, ami benne a leglényegesebb«. Nem vagyok persze vészmadár, és nem állítom, hogy a régebbi korok ne lettek volna kevésbé összetettek, mint e mostani: napjaink tapasztalata inkább csak abban tér el, hogy megvannak a maga sajátos kihívásai.

Korunk politikai, erkölcsi és spirituális értelemben egyaránt válságjeleket mutat.

Szellemi és társadalmi életünk egész struktúrája problematikusá vált. Miközben pedig a közhangulat felfokozott és mindennel szemben kritikus, alapvetően mégis minden súlytalan, üresnek és túlonúl sekélyesnek tűnik.

A jelenlegi válság ugyanakkor egy tágasabb horizonton is értelmezhető. Hamvas az idézett írásában azt is megállapítja, hogy a krízis nem a mi modern korunk kiváltsága. Sokkal inkább egy olyan határhelyzetnek értékelendő szerinte, amelyben az ember a legkönynyebben eszmélhet rá a valóság azon

eszkatológiai rétegére, amely mindig is szervesen tartozott hozzá a létehez. Ilyen válságokban tárul fel az ember örök, eredeti léthelyzete, a mély egzisztenciális érintettség és a feszültség. Éppen ezért a válságról való gondolkodás nemcsak a jelenlegi helyzet, hanem az ember mint olyan megértése miatt is fontos lehet. Tehát a válságról gondolkozva nem csupán annak okaira keressük a válaszokat, hanem az önismert mélyebb szintjére is megpróbálunk eljutni.

Mostani kérdésfelvetéseimben nem törekszem rövid és leegyszerűsítő válaszokra, csak azért, hogy megnyugtatónak tűnő javaslatokkal áltassam az olvasót. Alább majd néhány »mintázatot« szeretnék bemutatni csupán, amelyek segítettek nekem megérteni az Egyház általam tapasztalt valóságát és kontúrokat teremtettek számomra egy olyan korszakban, amikor ezek igencsak elmosódtak.”

Magyar Kurír

Egy falusi pap naplójából

2024. december 1. – vasárnap

Van Alsófalunknak két olyan lakosa, akik közül az egyik közel a százhoz, a másik túl a kilencvenen. Van ennek a kis közösségnek olyan házaspárja, akik közül a férj közel a századik évéhez, a feleség már eltávolodott a kilencventől. Ugyanarról a két személyről van szó. Korukhoz képes mindkettő él és virul. Idén házasságuk hetvenkettedik évét ünneplik.

Nem valamiféle élettársi kapcsolatban, szentségi házasságban élnek, úgy, ahogy egykor az Úr oltára előtt kimondták egymásnak a boldogító igent.

Idén ünnepelte két volt hittanósom házaspárként huszonöt éves házassági évfordulójukat. Némi cinizmussal megjegyzem, ma már ez is rekordokat döntő évforduló, tekintettel a válások szintén rekordokat döntő mennyiségére. Laza élettársi kapcsolatok, netán hétvégi „kiruccanások” világát éljük. Még fokozhatnám a problémákat az egyneműek élettársi viszonyának törvényesítésével az anyakönyvvezető előtt.

Öt, tíz, huszonöt, ötven vagy annál is több házassági évforduló fény az alkonyodó társadalmak, nemzetek „értékrendjében”.

Visszakanyarodva a házasságuk huszonötödik évét hálaadó szentmisével ünneplő házaspárra,

idézek az esküvőjükre készített meghívó szövegéből:

„Áldom az utat, amelyre most lépünk vigyázva arra, hogy róla soha le ne lépünk.”

Sok szép gondolatot, idézeteket olvashatunk a különböző tartalmú meghívókon. Szépek és szívet melengetők. Mégis... Elsősorban az esküvőre szóló meghívókon található idézet, ha a fiatal pár ezt komolyan veszi, akkor ez kötelez. Nem csupán óhaj, vágy, hanem egy életre szóló magvalósítandó program. Legalábbis én ezt annak tartom.

Nekem is volt kiválasztott idézetem újmiséme, Jézus szavai: „Ha valaki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen.” (Mk 8,34)

Szavak, idézetek, amik szépek, szívet melengetők, de súlytalanok mindaddig, amíg nem válnak életünk részévé.

A huszonötödik házassági évfordulójukat ünneplő házaspár bizonyosságot tesz arról, hogy az esküvőjük meghívójára nyomtatott felemelő szöveg valósággá vált életükben.

Nyolcvan éve történt

Templomunkban, a november 3-ai szentmise, a Bajmokon és környékén elhunyt székely magyarokért lett bemutatva. Megemlékeztünk azokról a bukovinai székelyekről, akiket az akkori magyar kormány 1941-ben az országhoz visszacsatolt Bácska területére telepített, az előzőleg beköltözött szerb telepesektől kiűrtett falvakba.

A székelyek Bajmokon, a Bajmokhoz tartozó Rátán, Mišicevón (Hadikörsön) és Šantićon (Hadikkisfaluban) is éltek. A hadikújfalvai székelyek ügyes, szorgalmas, mezőgazdasággal és állattenyésztéssel foglalkozó emberek voltak. Az őslakosok kezdetben nem kedvelték őket, összetűzésekre is sor került. Itt-tartózkodásuk néhány éve alatt a falvak életére nagy hatást gyakoroltak. Imaházuk volt a rátai iskolában, a falu búcsúja szeptember 12-én volt, Szűz Mária neve napján, mint egykor Hadikfalván, ahonnan jöttek. Az imaház haranglábbal és haranggal rendelkezett. Három lelkész is szolgált falujukban: **ft. Szél János Ede, Sándor János és Kartali Jenő**. Templomot is szerettek volna építeni a régi templomuk mintájára, de erre nem került sor a rövid itt-tartózkodásuk miatt. Több házasság is kötött a székely magyarok és a helyi lakosok között. 1943-ban Bajmokon született **Kóka Rozália** Magyar Örökség díjas mesemondó, népdal- és népmesegyűjtő, népdalénekes, néprajzkutató, újságíró, író, a Népművészet Mestere. Édesapja bukovinai székely asztalos, édesanyja **Gyuresik Mária**, bácskai magyar varrónő volt. 1941 májusától 1944 októberéig Bajmokon 98 székely személyt

temettek el, a csupán 2 órát élt **Forray Ádám**tól a 83 évet élt **Fazekas Veronáig**, Mišicevón 15 személyt és Šantićon 17 személyt helyeztek el örök nyugalomra. Nyolcvan éve, 1944-ben a politikai erőviszonyok megváltozása miatt a bukovinai székelyeknek el kellett hagyniuk Bácskát, és Magyarországra költöztették őket.

A Bácskába telepített székelyek történetét **Janó Sándor** kutatta fel, aki aktívan foglalkozik Bajmok helytörténetének feltérképezésével. Az ő összefoglalója alapján a mise elején **ft. Erhard Róbert atya** emlékezett meg az egykoron településünk életét meghatározó székely lakosokról, a mise végén pedig a kórus előadásában felhangzott a Székely himnusz.

K.E.

Jövő heti lapszámunkból

A szabadkai Kisboldogasszony templom felszentelésének ünnepe

Msgr. Fazekas Ferenc szabadkai megyéspüspök kétnyelvű ünnepi szentmise keretében szentelte fel a szabadkai Kisboldogasszony templomot, 2024. november 16-án.

OKTÓBERTŐL ADVENTIG

A korábbiak folyamán beszámoltunk kedves olvasóinknak a topolyai egyházközség és egyúttal a város szeptemberi eseményeiről. Ez alkalommal az október elsejétől adventig terjedő időszak igen gazdag történéseibe szeretnénk betekintést nyújtani mindazoknak, akik szeretettel és imáikkal kísérnek bennünket az online felületen és a nyomtatott sajtóban is.

Negyed évszázad küszöbén

„Amit erő és hatalom elvesz, azt idő és kedvező szerencse ismét visszahozhatják. De miről a nemzet, félve a szenvedésektől, önmaga lemondott, annak visszaszerzése mindig nehéz, s mindig kétséges.” (Deák Ferenc)

A fenti idézetet, egy ízlésesen megmunkált, illetve saját kezűleg fabrikált könyvjelzőre rányomatva minden résztvevő megkapta. Maga a vetélkedő pedig ezúttal is hozta a „kötelezőt”.

Történt mindez jelen esztendő nyészeti havának negyedik szombatján (november 23-án). Helyszínelően a dél-bánsági Ürményházán, ahol immáron huszonegyedik alkalommal találkozhattak egymással a torontali múltváltóinak felsős diákcsoportjai. A Mit tudsz Torontál vármegyéről? honismereti vetélkedő az újvidéki székelyhelyi Vajdasági Magyar Pedagógusok Egyesülete (VMPE) és a helyi Ürményházi Ifjúsági Klub (ÜIK) közös rendezvénye, amely évi rendszerességgel szólítja meg, majd gyűjti egybe a História rajongóit.

LAPUNKAT EBBEN AZ ÉVBEN IS TÁMOGATTA AZ IGAZSÁGÜGYI MINISZTERIUM –
AZ EGYHÁZAKKAL ÉS VALLÁSI KÖZÖSSÉGEKKEL
EGYÜTTMŰKÖDŐ IGAZGATÓSÁGA
BELGRÁD

SZABADKAI EGYHÁZMEGYE
SUBOTIČKA BISKUPIJA

Diocesis Zrenianensis
Nagybecskerekai Egyházmegye

Hírívő

katolikus hetilap

ALAPÍTÓ ÉS KIADÓ: Római Katolikus Plébánia – Tóthfalu
FELELŐS SZERKESZTŐ: Utasi Jenő FŐSZERKESZTŐ: Dobó Tibor MŰSZAKI SZERKESZTŐ: Pásztor Sándor
SZERKESZTI A SZERKESZTŐBIZOTTSÁG
SZERKESZTŐSÉG: 24427 Totovo Selo, Kossuth u. 4. tel: +381 69 500 37 47 FOLYÓSZÁMLA: OTP Bank 325-9500700039172-49
EMAIL: hirvivo.ujzag@gmail.com Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

CIP - Каталогизacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
272(05)
HIRVIVŐ : katolikus hetilap / felelős szerkesztő
Utasi Jenő. - 1. évf., 1. sz. (2002) - . - Tóthfalu :
Rk. Plébánia Tóthfalu, 2002- . - Ilustr. : 45 cm
Nedjeljno.
ISSN 1451-5938 = Hírívő
COBISS.SR-ID 179834887